

ஆசார்ய வருகும்

(ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம் கோவையின் மாத மின் இதழ்)

ஆளவந்தார் திருநகூத்ரம்

சிறப்பு இணைப்பு
ஸ்ரீ ஆளவந்தார்
திருநகூத்ர வைபவம்

1.08.2023

பொருளடக்கம்

எண்	தலைப்பு	பக்கம் எண்
1	அந்தாதியில் ஆளவந்தார் கவிதை ஆக்கம்: க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன்	1
2	ஆளவந்தார் வைபவம்	4
3	வாழி திருநாமம்	15
4	Alavandar- The Glory of a King and a Saint By Sangeeta Venkatesh	16
5	Sri Aalavandhaar	18
6	Aalavandhaar 2	19
7	Sri Yaamunachariar	22
8	The Disciple who took the pain of his aachaarya	29

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

அந்தாதியில் ஆளவந்தார்

கவிதை ஆக்கம்: க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன், புண்ணியபுரி (பூனா)

1. வழித்துணை வாழ்த்து

அன்பாலே ஆளவந்த ஆதிசுருஎனும் கவிமாலை
அந்தாதித் தொடையாக்கி அளிப்பதற்குத் திருமாலே,
என்பாலே எழுத்தும் பொருளாக்கிக் குருமாரே ~ உமை
என்வழித்துணை யாயழைத்தேன் எழிலாகி வருமானே!

~~~~~*****~~~~~

2. அந்தாதியில் ஆளவந்தார்

அருள்தரும் அடியவர்க்காய் அரங்கன்மனம் இரங்கியே
இருள்வீழுந்த இப்புவியில் ஏற்றிவிட ஓரொளியாகி
கருவிழி இமைபோல்காக்க மறைமீட்டு காட்டவழி
உருவாகநம் குருஆள வந்தாரைத் தந்ததுவே! (1)

தந்ததுவே தகைநாத முனிகண்டார் முன்னமே;
சிந்தவதுவே சீர்மறையில் சேர்த்தாளம் பின்னவே;
வந்ததுவே வகுளாபரன் வாயுரைகள் வாய்த்தவே
உகந்தாள வந்தச்சந்த மறையானது நெறியெனவே! (2)

நெறியல்லா நெறிதம்மை நெறியாகிப் போகாமல்
தெளிவாய்ஓர் வைணவசம் பிரதாயக் கோட்பாட்டால்
பிரிவில்லா நாதமுனிப் பிடித்தாக்கிய குலவிழுதைத்
விரிவாக்கி யாளவந்தார் யமுனைத் துறைமுனியே! (3)

துறைமுனி பெறுமிறை அருள்வழி அதன்வழியே,
சிறைப்பொறி குறைமதி விடைபெறு நிலைவரவே,
மறைநிறை மனமொழி அவையாள வந்தாரிவரே,
நெறிகளைச் சரிகொள்ள நிறைத்தன அவருரையே! (4)

உரைத்தவர் உறைந்தநல் மறையென மலர்ந்திடவே,
 உரையாள வந்தடைய உயர்ந்துபின் வளர்ந்திடவே,
 கறைசேரா விசிட்டாத் துவைத்தவமே வழியென்றே,
 இறைசேர ஏங்குவோர் ஏற்கமுறை நல்லதொன்றே! (5)

நல்லதோர் கோட்பாட்டு உலகமேவி நிறைவானை,
 வல்லதோர் வானும்ஆள வந்தஉயர் மறையானை,
 உள்ளதோர் உயிர்வேத,கீதை, நாலாயிரப் பொருளானைக்
 கல்லாதாரும் கற்றுணர்ந்து கருணைப்பெற வைப்பாரே! (6)

வைப்பாய வான்நிதியை ஆளவந்து ஆக்கியவரை,
 உய்வுபாயம் சதுசுலோகீ தோத்திரரத்னம் சாற்றியவரை,
 செய்விப்பார் பரனையெனச் செவியில்தேன் ஊற்றியவரை,
 பொய்ப்பாவ விதியகற்றும் புனிதனைச்சேர், போற்றியபடி! (7)

போற்றிடவே பொருளீந்தார் ஆகமநல் ப்ரமாணங்களாய்!
 காட்டிய வேதமொழிகள் வடமொழியில் க்ரந்தங்களாய்,
 ஏற்றியா ளவந்தார் எத்திசைக்கும் நல்தீபங்களாய்,
 தோற்றியே வைணவத்துச் சித்தாந்தம்புது மலர்களாய்! (8)

மலர்களாய் மலர்ந்தனவோ கீதார்த்தச் சங்கிரகம்,
 புலர்க்கும் கதிரொளிப் பொதிந்தருள் சீர்ஆகமம்,
 வளர்க்கும் தேவ,நித்யம், மாயவாதக் கண்டனம்,
 தளிர்விக்கச் சம்பிரதாயம் தழைத்துஆள வந்தவரே! (9)

ஆளவந்தக் காலமிந்த அவனியிதற்குச் சொந்தம்;
 காளமேகம் கவியாம்செய்தக் கருணையே பந்தம்;
 மாளவரும் மாயவாதங்கள் மாறிஓடும் பொய்யும்,
 நாளும்நாளும் நவின்றக்கீதம் நன்மைஅருளும் தெய்வம்! (10)

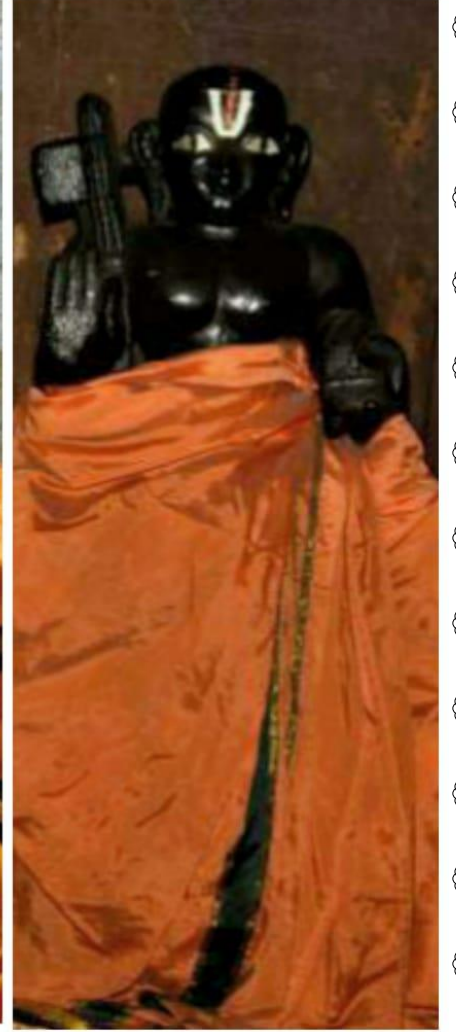
தெய்வங்களே தேடித்தந்தச் செல்வத்தின் செல்வம்;
 கைவந்தநெல்லிக் கனியே, ஆளவந்தார் தத்துவம்;
 மெய்வந்தேற மேன்மையில் பக்திதரநற் குணமே,
 செய்யத்திரு மகள்மால் சேரப்பெறும் மனமே! (11)

மனமும் வாக்குக்கருமம் மாற்றியாள வந்தாரே!
 இனமும் இடமும்அவை இறையடிக்கே தந்தாரே!
 சினமும் சீற்றம்களைச் சிந்தைகொண்ட நல்லவரே!
 குணமும் குன்றுமணி ஆக்கிவிட்டத் தூயவரே! (12)

தூயவனைத் தொழுதாள வந்ததோர் தூமறையால்,
 மாயவனை அடைக்கலப் பத்துவழிச் சீர்மையால்,
 மாலவனை மாதுடன் புகழ்ந்தவனை அந்தாதியில்,
 வாய்மொழிந்து அடிபணிந்தேன் வள்ளல்குரு அருள்தரவே! (13)

ஆளவந்தார் அடியோம், அல்வழக்கில் படியாத மனம் சரண் அவனடிக்கே.....

*****

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய ஸ்ரீமத் வரத குரவே நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீஆளவந்தார்

திருநட்சத்திரம்

ஆடி - உத்திராடம்

ஸ்ரீஆளவந்தார் - காட்டுமன்னார் கோயில் - அவதாரஸ்தலம்

ஸ்ரீஆளவந்தார்

தனியன்

ஸுசௌ மாஸ்யத்தராஷாடாஜாதம் யாமுநதேஸிகம் /
ஸ்ரீராமமிஸ்ரசரண ஸரோஜாஸ்ரீத மாஸ்ரயே //

யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தாஸேஷகல்மஷ: /
வஸ்துதாமுபயாதோ஽ஹம் யாமுநேயம் நாமிதம் //

திருவவதாரஸ்தலம் - வீரநாராயணபுரம் (காட்டு மன்னார் கோயில்)
 திருத்தகப்பானார் - ஈஸ்வரமுனிகள்; திருத்தாயார் - ஸ்ரீரங்கநாயகி
 திருப்பாட்டனார் - ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்
 திருக்குமார் - திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி,
 பிள்ளையரசு நம்பி, சொட்டை நம்பி
 திருநாமங்கள் - யாமுனாசார்யர், யமுனைத்துறைவர், வாதிமத்தேப ஸிம்ஹேந்தர்,
 ஆளவந்தார், பெரியமுதலியார்
 குலம் - சொட்டை
 ஆசார்யர் - ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்,
 புருஷகாரர் - மணக்கால்நம்பி (குருபரம்பரை வரிசைக்கு இவர் ஆசார்யர்)
 சிஷ்யர்கள் - பெரியநம்பி, பெரிய திருலைநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி,
 திருமாலையாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், வானமாமலையாண்டான்,
 ஈஸ்வராண்டான், ஜீயராண்டான், ஆளவந்தாராழ்வான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர்
 நின்றார், தேவப்பெருமாள், மாறனேரி நம்பி, திருகச்சி நம்பி,
 திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர், திருக்குருகூர் தாஸர், வகுளாபரண ஸோமயாஜியார்,
 அம்மங்கி, ஆள்கொண்டி, வடமதுரையில் பிறந்த கோவிந்ததாஸர், ராஜபுரோஹிதரான
 நாதமுனிதாஸர், ரங்க சோழானின் ராஜபத்னியான திருவரங்கத்தம்மன் ஆக
 இருபத்திருவர் சிஷ்யர்கள் இவருக்கு.

இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் எட்டு -

1. ஆத்மஸித்தி
  2. ஸம்வித்ஸித்தி
  3. ஈஸ்வரஸித்தி என்னும் ஸித்தித்ரயம் - வேதாந்த தத்வ விசாரபரமான இவை
 எம்பெருமானாருக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலானவற்றை அருளிச்செய்வதற்குக்
 கை கொடுத்தன.
  4. ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - இது எம்பெருமானாருடைய கீதாபாஷ்யத்திற்கு
 அடிப்படையாய் அமைந்தது.
  5. ஆகம ப்ராமண்யம் - இது பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் ப்ராமண்யத்தை
 ஸமர்த்திப்பதாய், பாஞ்சராத்ராதிகரணம் முதலானவற்றை விவரிக்கும் போது
 ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு உதவிற்று.
  6. மஹாபுருஷநிர்ணயம் - ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கும் க்ரந்தமான
 இது, வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான பல க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்யும் போது
 எம்பெருமானாருக்குப் பயன்பட்டது.
  7. ஸ்தோத்ர ரத்னம் - எம்பெருமானைப்பற்றிய தன்னிகரில்லாத துதிநூல் இது.
  8. சது:ஸ்லோகீ - மிகச் சுருக்கமாய், மிக ஆழ்ந்த பொருளை உடைய
 இத்துதிநூல் பிராட்டியைப் பற்றியது.
- இவ்விரண்டு (7, 8) துதிநூல்களும் உடையவராலே கத்யம் முதலானவற்றில்
 ஆர்வத்தோடு கையாளப்பட்டவை. இவற்றில் ஸித்தித்ரயத்தில் ஒருபகுதியும்,
 மஹாபுருஷநிர்ணயம் முழுவதும் இப்போது நமக்கு கிடைக்கவில்லை. மற்றவை
 உள.

ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற்கும் சது:ஸ்லோகிக்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவாள வ்யாக்யானமும், ஸ்ரீதேசிகர் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானமும் அருளியுள்ளார். சது:ஸ்லோகிக்கு நாயனாராச்சான்பிள்ளை விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்துக்கு ஸ்ரீதேசிகர் வடமொழியுரை அருளியுள்ளார்.

நம்மாழ்வார் விஷயமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்துள்ள தனியன்

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயநா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் /
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா //

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளியுள்ள ஸ்தோத்ரரத்தனத்திலிருந்து
ஒரு ஸ்லோகத்தை இங்கே அனுபவிப்போம் - முதல் ஸ்லோகம்

நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:
நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:

நமோ஽சிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்யராஸயே /
நாதாய முநயே஽காத பகவத் பக்திஸிந்தவே //

இவரை போற்றியுரைக்கும் பாசுரம் - இராமாநுஜநூற்றந்தாதி - 21ஆம் பாசுரம்

நிதியைப் பொழியும் முகிலென்று. நீசீர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுலகில் துவள்கின்றி லேன் இனித். தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத் துறைவன் இணையடியாம்
கதிபெற்றுடைய. இராமானுசனென்னைக் காத்தனனே.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீஆளவந்தாரை பற்றி அருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகம்
ஸ்ரீரங்கராஸ்தவம் - 4ஆம் ஸ்லோகம்

விதாய வைதிகம் மார்க்கம் அகௌதஸ்குதகண்டகம் /
நேதாரம் பகவத் பக்தேர் யாமுநம் மநவாமஹை //

(ஏன் ஏன் என்று கேட்டு விதண்டாவாதம் செய்யும் வாதியராம் முட்கள் இல்லாததாக வைதிக நெறியைச் செய்து அதில் அழைத்துச் செல் பவராய் பகவானிடம் பக்தியைத் தழைத்தோங்கச் செய்பவரான ஆளவந்தாரை தியானிப் போமாக).

ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகர் அருளியுள்ள யதிராஜ ஸப்ததி - 8

விகாஹே யாமுநம் தீர்த்தம் ஸாது ப்ருந்தா வநேஸ்திதம் /
நிரஸ்தஜிஹ்மகஸ்பர்ஸே யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர: //

(1. நீக்கப்பட்ட காளியனின் தொடர்பையுடையதான எந்த யமுனா நதியில் கண்ணபிரான் அன்பு செய்தாரோ அந்த நல்ல ப்ருந்தாவனத்தில் இருக்கும் யமுனா நதி தீர்த்தத்தில் மூழ்குகிறேன். 2. கோணல் வழியில் செல்லும் குத்ருஷ்டிகளின் தொடர்பை க்ரந்தங்களாலே நிரஸித்தவரான எந்த யாமுனாசார்யரான ஆளவந்தாரிடம் கண்ணபிரான் (அல்லது பெரியவாச்சான் பிள்ளை) ஆகிற க்ருஷ்ணன் மிகவும் அன்புடையவரோ, பரிசுத்திகரரானவரும், ஸாதுக்களின் ஸமூகத்தை ரசஷிப்பதில் உறுதியுள்ள வருமான அந்த ஆளவந்தாரின் குணாநுபவ வெள்ளத்தில் மூழ்கிறேன்).

ஸ்ரீபராங்குஸ பஞ்சவிம்ஸதி - கோயில் அண்ணன் அருளியது - 3ஆம் ஸ்லோகம்

ஸ்ரீரங்கராஜ பதபங்கஜ ஸங்கஸுலம்
ஸ்ரேய: பரம்முதுரபூர்வகவேர பூர்வம்
நாதார்ய யாமுந யதீஸ்வர பாகதேயம்
நாதம் குலஸ்ய மமநெளமி பராங்குஸார்யம்

வாழித்திருநாமம்

மச்சணியும் மதிளரங்கம் வாழ்வித்தான் வாழியே
மறைநான்கு மோருருவில் மகிழ்ந்துகற்றான் வாழியே
பச்சையிட்ட ராமர்பதம் பகருமவன் வாழியே
பாடியத்தோனீடேறப் பார்வைசெய்தோன் வாழியே
கச்சிநகர் மாயனிருகழல் பணிந்தோன் வாழியே
கடக வுத்திராடத்துக் காலுதித்தான் வாழியே
அச்சமற மனமகிழ்ச்சி யணைந்திட்டான் வாழியே
ஆளவந்தார் தாளிணைக ளனவரதம் வாழியே.

ஆளவந்தார் என்று திருநாமம் வரக்காரணம்

யமுனைத் துறைவர் மஹா பாஷ்ய பட்டர் என்பவரிடம் சாஸ்த்ரம் கற்று வந்தார். அக்காலத்தில் ராஜபுரோஹிதனாய் இருந்த ஆக்கியாழ்வான் என்பவன் தன் வித்யா கர்வத்தாலே அந்நாட்டிலே உள்ள எல்லா வித்வான்களிடமும் கப்பம் வாங்கிவந்தான். அவன் ஒரு நாள் கப்பம் கேட்டு மஹாபாஷ்ய பட்டருக்கு ஓலை அனுப்பினான். பட்டர் கப்பம் செலுத்த வழியில்லாமல் திகைத்து நிற்பதைப் பார்த்த யமுனைத் துறைவர் அவ்வோலையைக் கிழித்தெறிந்து விட்டார். அதைக்கேட்ட ஆக்கியாழ்வான் ஓலையைக் கிழித்தவன் வெறும் கவியோ அல்லது தந்த்ரம் கரைகண்டவனோ? என்று கேட்டு அனுப்பினான். அதற்கு யமுனைத் துறைவர் யாம் கவிகள் மாத்திரம் அல்லாமல் யாம் மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரக்கடலை மாத்திரம் கரைகண்டவர்கள் அல்லோம் எதிர்வாதம் புரியுமவர்களாகிற யானைகளின் மிக்க ஆடம்பரமாகிற மத்தகத்தைப் பிளக்க வல்லமையுடையோமும் ஆவோம் என்று பதில்

எழுதி அனுப்பினார் இவர். இதைக்கண்டு வியப்புற்ற அரசன் யமுனைத் துறைவரை உடனே ராஜஸபைக்கு வரச்சொல்லி ஓலை அனுப்பினான். அவ்வோலையையும் யமுனைத் துறைவர் கிழித்துவிட, அதைக்கேட்ட அரசன் இவர் சாமன்யரல்லர் என்று அறிந்து இவர் வருவதற்குப் பல்லக்கை அனுப்பினான்.

யாமுநேயரும் அப்பல்லக்கில் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளி மலையரசன் மகளான பார்வதியின் தளிர்டிவைப்பினாலே சிறந்து விளங்கும் தாழ்வரைகளையுடைய இமயமலை முதல் அரக்கனால் அபஹரிக்கப்பட்ட சீதா பிராட்டியின் திருமுகத்தாமரை மலர்வதற்குக் காரணமான ஸேது வரையிலும் சந்திர சூர்யர்கள் இருவரையும் தலையலங்காரமாக உடைய உதயகிரிக்கும் அஸ்தமநகிரிக்கும் நடுவிலும் பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை எனும் இரண்டு சாஸ்திரத்திலும் விசேஷமான பயிற்சியினாலே மயர்வற்ற நெஞ்சையுடைய என்னைப்போன்ற மற்றொருவன் தேடப்பட்டும் (தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான்) என்னும் பொருள் உள்ள ஸ்லோகத்தை எழுதியனுப்பினார். அதற்குப்பின் ஆக்கியாழ்வானுக்கும் யமுனைத்துறைவர்க்கும் மத்யஸ்தர்களான வித்வான்கள் முன்னிலையில் தர்க்கம் நடந்தது.

அப்போது அங்கு ஸிம்ஹாஸத்திலிருந்த ராஜமஹிஷியும் ராஜாவும் ஒருவர்க்கொருவர் பின்வருமாறு சபதம் செய்து கொண்டனர்.

யாமுநேயர் தோற்றாராகில் நான் மஹிஷீபதவியைத் துறந்து உமக்கு வேலைக்காரியாவேன் என்றாள் ராஜமஹிஷி.

ஆக்கியாழ்வான் தோற்றானாகில் யமுனைத்துறைவர்க்கு நான் பாதி ராஜ்யம் தருவேன் என்றான் அரசன்.

இளம் பிள்ளையான இவரை சாஸ்த்ரவிவாதமில்லாமலே லௌகிக விஷயங்களிலே தோற்கடித்துவிடலாம் என்று எண்ணிய ஆக்கியாழ்வான், லௌகிகங்களிலே நீர் இல்லை என்பதை நான் உண்டு என்பேன். நீர் உண்டு என்பதை நான் இல்லை என்பேன். வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே அடிக்கவேண்டியது என்று கூறினான்.

அதற்கு இசைந்த யமுனைத்துறைவர் (1) உன் தாய் மலடியல்ல (2) அரசன் தார்மிகன் (3) ராஜபத்நீ பதிவ்ரதை என்று மூன்று வாக்கியங்களைச் சொல்லி அவனை மறுக்கச் சொன்னார். அவன் அவற்றை மறுக்க இயலாமல் மௌனியாய் இருந்தான். பின்பு சாஸ்த்ரவிசாரமும் நடந்தது. அதிலும் தோல்வியுற்றான் ஆக்கியாழ்வான்.

நீர் சொன்ன மூன்று லௌகிக வாக்கியங்களையும் உம்மால் மறுக்க முடியுமோ? என்று யமுனைத்துறைவரை ராஜாவும் ராஜமஹிஷியும் கேட்டனர். முடியும் என்று சொல்லி யாமுநேயர் பின் வருமாறு மறுத்துக் காட்டினார்.

1) ஒரு மரமும் தோப்பல்ல. ஒரு பிள்ளையும் பிள்ளையல்ல என்கிற உலக வழக்கின்படி நிலையற்றதான இவ்வுலகில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ற ஒரு தாய் இப்பிள்ளை நமக்குத் தக்கவேணுமே நம்மை ரசஷிக்க வேணுமே என்று கலங்கிக்கொண்டேயிருப்பாள் ஆகையால் அவள் பிள்ளை பெற்றும் மலடியேயாவாள்.

இம்முறையில் ஒரு பிள்ளை பெற்ற ஆக்கியாழ்வானுடைய தாயார் மலடியே யாகையால் முதல் வாக்கியம் மறுக்கப்பட்டது.

2) குடிகள் செய்யும் பாபம் அரசனைச் சேருமாகையாலே பரம தார்மிகனான இவ்வரசனும் குடிகள் செய்யும் பாபத்திலே பங்கு பெறுகிறான் ஆகையாலே இரண்டாவது வாக்கியமும் மறுக்கப்பட்டது.

3) ஸோம: ப்ரதமோவிவிதே கந்தர்வோ விவித உத்தர: த்ருதீயொ அக்நிஷ்டே பத்: துரீயாஸ்தே தனுஷ்யஜா: (ஸோமன் முதல்நாள் உன்னை மணம் புணருகிறான். கந்தர்வன் அடுத்த நாள் உன்னை மணம் புணருகிறான். மூன்றாவது நாள் அக்நியானவன் உனக்குப் பதியாகிறான். நாலாவது நாளிலேயே கைப்பிடித்த மனிதன் உனக்குக் கணவனாகிறான்) என்கிற வேத வாக்கியத்தின்படி வைதிக முறையில் மணம் செய்துகொண்ட எல்லா ஸ்திரீகளுக்குமே மணமான முதல் மூன்று நாட்களில் தேவதையோடு தொடர்பு உண்டு. ஆகையால் பதிவ்ரயத்தில் குறையுண்டு. அக்குறை பரமவைதிகமான முறையில் அரசனைக் கைப்பிடித்த ராஜபத்னிக்கும் உண்டு. ஆகையாலே மூன்றாவது வாக்கியமும் மறுக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் லௌகிக வாதத்திலும் சாஸ்த்ர வாதத்திலும் ஆக்கியாழ்வானை வெற்றிகொண்ட பின்பும், ராஜபுரோஹிதனுமாய், பிராயத்தில் (வயதில்) முதிர்ந்தவனுமான ஆக்கியாழ்வானை முதலில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞைப்படி தலையிலே அடிப்பதற்கு மறுத்துவிட்டார் யமுனைத்துறைவர்.

இவருடைய பண்பையும் சாஸ்த்ரப் புலமையையும் லோக அனுபவத்தையும் கண்டு வியப்புற்ற வித்வான்கள் அனைவரும் இவருக்கு ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிப் பெருமைப்படுத்தினர். ராஜ மஹிஷியும் என்னை ஆளவந்தீரோ என்று யமுனைத்துறைவரைத் தன் பிள்ளையைப்போலே எடுத்து அனைத்துக்கொண்டு தன் பர்த்தாவுடன் அரண்மனைக்குள் புகுந்தாள். அரசனும் தன் ப்ரதிஜ்ஞைப்படி இவருக்குப் பாதி ராஜ்யம் கொடுத்தான். அன்று முதல் இவரை ஆளவந்தார் என்று எல்லோரும் அழைத்தனர். இவரும் தம் பத்தினியோடுகூடி அரசாட்சி செலுத்திக்கொண்டு அரச போகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாரைத் திருத்திப் பணிகொண்டவிதம்

ஆக்கியாழ்வானை வாதத்தில் வென்ற ஆளவந்தார் அரசன் வெகுமதியாக கொடுத்த பாதி ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தார்.

உய்யக்கொண்டார் நியமனத்தாலே யமுனைத் துறைவரை தர்சன ப்ரவர்த்தகராக்க ஆசைகொண்ட மணக்கால் நம்பி கட்டும் காவலுமாய் இருந்த அரண்மனைக்குள் சென்று ஆளவந்தாரைக் காணமுடியவில்லை. திருமடைப்பள்ளியில் பணிபுரிவோர் இடமிருந்து தூதுளைக் கீரையே ஆளவந்தார் விரும்பி அமுது செய்யும் கறியமுது என்று அறிந்து மடைப்பள்ளிக்கு ஆறுமாத காலம் தூதுளைக் கீரையை அளித்துவந்தார். அப்போதும் இவரைப்பற்றி ஆளவந்தார் விசாரிக்காமையாலே வருந்த, நாலுநாள் தூதுளையைக் கொடுப்பதைத் தவிர்த்திருந்தார். ஆளவந்தார் அமுதுசெய்யும்போது நாலு நாளாகத் தூதுளை இல்லாமல் இருப்பதேன்? என்று கேட்டருள அவர்களும் ஆறு மாதமாக வயது முதிர்ந்த ஒருவர் அளித்துவந்தார்.

நாலு நாளாக அளிக்கவில்லை என்று கூறினார்கள். ஆளவந்தாரும் கேட்டு வியப்புற்று அடுத்தபடி அவர் வந்தால் நமக்குத் தெரிவியுங்கள் என்று நியமித்துவிட்டார்.

மறுநாள் மணக்கால் நம்பியும் இன்னமும் முயற்சி செய்து பார்ப்போம் என்று தூதுளை எடுத்துவந்து திருமடப்பள்ளியில் கொடுத்தார். அவர்களும் நம்பியை ஆளவந்தாரிடம் அழைத்துச் சென்றனர். ஆளவந்தாரும் அவரைக்கண்டு வணங்கி ஆஸனமிட்டு நீர் இத்தனை நாளும் தூதுளை கொண்டு வந்து இடுகிறது எதற்காக? உமக்கு வேண்டிய தந்தாந்யங்களை அளிக்கிறோம் என்று நம்பியைக் கேட்க நம்பியும் நமக்கு இவை யொன்றும் வேண்டா. உமது பாட்டனார் தேடிவைத்த நிதி ஒன்று என்னிடம் இருக்கிறது. அதை உம்மிடம் அளிப்பதற்கு நான் இங்கு வந்து போவதைத் தடைசெய்யாமல் இருக்கும்படி உத்திரவிடவேணும் என்று அருளிச்செய்ய ஆளவந்தார் அதன்படியே அரண்மனைச் சேவகர்களிடம் கட்டளையிட்டார். அன்று முதல் தினந்தோறும் நம்பி அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி கீதையின் செம்மைப் பொருள் தெரியும்படி 18 அத்தியாயமும் அருளிச் செய்ய ஒரு நாளைக் கொரு நாள் ஆர்த்தி மிஞ்சப் பெற்ற ஆளவந்தார் இவ்வெம்பெருமானை அடையும் உபாயம் எது? என்று நம்பியைக் கேட்க நம்பியியும் தனியே அவரை அழைத்துச் சென்று மெய்மைப் பெருவார்த்தையான சரமஸ்லோகத்தின் பொருளை அவருக்கு அருளிச்செய்து அவனை அடைவதற்கு அவனே உபாயம் என்னும் உறுதியை அவருக்கு உண்டாக்கினார். அருளிச்செயல்களையும் அவற்றின் அரும்பொருள்களையும் அவருக்கு உபதேசித்தருளினார்.

அதற்கும் பின் திருவரங்கம் திருப்பதிக்கு அவரை அழைத்துச் சென்று பெரிய பெருமாளைத் திருவடி தொழச் செய்து உங்களுடை பாட்டனார் தேடிவைத்த பெரு நிதி இதுவே காணும் என்று காட்டிகொடுத்தார். பெரிய பெருமாளிடம் ஈடுபட்ட ஆளவந்தார் ராஜ்யம் முதலான எல்லாவற்றையும் துறந்து சன்யாச ஆஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் தர்ஸன நிர்வாஹம் செய்து வந்தார். அந்திமதசயில் மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாரிடம் தேவாரூடைய பாட்டனாரான நாதமுனிகள் அஷ்டாங்கயோக ரஹஸ்யத்தைக் குருகைக்காவலப்பனிடம் சேமித்து வைத்துள்ளார். அவரிடம் அந்நிதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் என்று நியமித்தருளி உய்யக்கொண்டார் கொடுத்த பவிஷ்யதாசாரிய விக்ரஹத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்தார்.

ஆளவந்தார் அஷ்டாங்கயோக ரஹஸ்யத்தை குருகைக்காவலப்பனிடமிருந்து பெறாமல் போனது எங்ஙனம்

மணக்கால் நம்பியின் நியமனப்படி ஆளவந்தார் குருகைக்காவலப்பன் யோகம் செய்யும் இடத்திற்கு சென்றார். ஆளவந்தாரும் அவருடைய யோகத்தைக் கலைக்கக்கூடாது என்னும் திருவுள்ளத்தால் ஓசைப்படுத்தாமல் சுவருக்குப் பின்புறம் போய் நிற்க அப்பனும் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்து இங்கு சொட்டைக் குலத்தார் எவரேனும் வந்ததுண்டோ? என்று கேட்டருள ஆளவந்தாரும் அடியேன் யமுனைத்துறைவன் வந்து இருக்கிறேன் என்று வணங்கி நின்று அடியேன் வந்தது தேவாரீர்க்கு எப்படி தெரிந்தது? என்று கேட்க பிராட்டியோடு போகரஸத்தை அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் என்னோடு கலந்திருப்பதை விரும்பும் எம்பெருமான் என்னையும் உபேசஷித்துப் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தனால் நாதமுனி வம்ஸத்தார் ஒருவர் வந்திருக்கவேணும் என்று உணர்ந்தேன் என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆளவந்தாரும் யோக ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்யவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பனும் தாம் பரமபதம் செல்லவிருக்கும் நாளைக்குறிப்பிட்டு அதற்கு முன் வந்தால் உபதேசிக்கிறோம் என்று திருமுகம் எழுதிக்கொடுத்து ஆளவந்தாரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அனுப்பினார்.

ஆளவந்தார் திருவனந்தபுரம் எழுந்தருளுதல்

ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் தர்சனம் நிர்வஹித்து வரும்போது நம்பெருமாள் திருவத்யயனோத்ஸவத்திலே அரையர் சேவையில் கெடுமிடர் ஆயவெல்லாம் கேசவ என்ன (திருவாய்மொழி 10ஆம் பத்து 2ஆம் திருவாய்மொழி பதிகம்) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை அபிநயித்துப் பாடிவருகிறபோது திருவரங்கப் பெருமாளரையர் ஆளவந்தார் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்து நடமினோ நமர்களுள்ளீர் நாமுமக்கு அறியச்சொன்னோம் (திருவாய்மொழி 10ஆம் பத்து 2ஆம் திருவாய்மொழி 8ஆம் பாசுரம்) என்று வரியை பலகாலும் பாடி அருள, ஆளவந்தாரும் பெரிய பெருமாளுடைய நியமனம் பெற்றுத் திருவந்தபுரத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கு அநந்தபத்மநாபனைத் திருவடிதொழுதார். அப்பொழுது குருகைக்காவலப்பன் எழுதிக்கொடுத்த திருமுகம் நினைவுக்கு வருகையாலே அதை எடுக்கச் செய்து பார்க்கையில் அப்பன் பரமபதம் செல்லும் தினம் அன்றையாயிருக்கக்கண்டு ஒரு புஷ்பக விமானம் பெற்றிலோமே என்று மிக வருந்தி ஸ்ரீரங்கத்துக்கு எழுந்தருளினார். இதனால் ஆளவந்தாரால் குருகைக்கவலப்பனிடமிருந்து யோக ரஹஸ்யத்தைப் பெறமுடியவில்லை போய்விட்டது.

ஆளவந்தாரின் அவதார விசேஷமும் அவர் அருளியுள்ள க்ரந்தங்களின் பெருமைகளும்

நம்முடைய தரிசனத்தில் ஆளவந்தரைப் போன்ற வித்வத் ஸார்வபௌமர் இதற்குமுன்பு தோன்றினது மில்லை இனித் தோன்றப் போகிறதும்மில்லை என்று திண்ணமாகச் சொல்லலாம். 'ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ர பாராகா:' என்று இவர் தாமே அருளிச்செய்தபடி, கவித்திறத்தில் வந்தாலும், நாநா சாஸ்த்ர வைதுஷ்யத்தில் ஒத்தாரும் மிக்காருகின்றிக்கே அத்விததீயரான வ்யக்தி இவரொருவரே. ஸ்வாமி எம்பெருமானார் இவ்வாசாரியரை நேரில் ஸேவித்து இவர் திருவடிகளிலே பரிசர்யைகளைப் பண்ணி அர்த்த விசேஷங்களை க்ரஹிக்க ப்ராப்தியற்றவரானாலும், 'ஆம் முதல்னிவன்' என்று இவர் விசேஷ கடாஷம் செய்தருளினதே ஹேதுவாக, அவர் விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே மஹாதேஜஸ்வியாக விளங்கி உலகுக்கு ஒருயிராகி நின்றார். இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி தாமே தம்முடைய திருவாக்கினால் ஒருவாறு காட்டியருளினார். கிதாபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் 'யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தாசேஷகல்மஷ: வஸ்துதாமுபயா தோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்' என்றருளிச்செய்த ஸ்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கவரியது. இதில் ஆளவந்தார் தம்மைக் கடாசஷத்தருளினது தானே ஹேதுவாகத் தாம் சீமை பெற்றதாக அருளிச் செய்யாமல், தாம் அவருடைய திருவடித் தாமரைகளையே சிந்தித்து அதனால் சீமை பெற்றதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இதனுடைய உட்கருத்து யாதெனில், ஆளவந்தார் என்னைக்

கடாசஷித்தருளின தன் பயனாகவே நான் அவரது திருவடிமலரைச் சிந்திக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன் என்பதாம். 'குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்' என்கிற சாஸ்த்ரவிதியைப் பின் பற்றியருளிச் செய்தவாறு.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஆளவந்தாரிடத்தில் நேரில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்கப்பெறாத குறைதீர் அவருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர்களெல்லாரையும் தாம் ஆச்ரயித்து ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்களை யதிகரித்தது 'பஞ்சாசார்யபதாச்சரித:' என்னும் விருதுபெற்றார். ஆளவந்தாரோடு நான் கூடியிருந்தேனாயின் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டியிருப்பேன், என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸாதித்ததாக ப்ரஸித்தமான வார்த்தையே இவருடைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை விளக்காநின்றது. நித்ய விபூதியும் லீலா விபூதியும் சேர்ந்து ஒரு விபூதியாகவே ஆய்விட்டால் உபயவிபூதிநாதன் என்று தான் வஹிக்கும் விருதுக்குக்குறை விளைந்திடுமேயென்கிற எண்ணத்தினாலேயே எம்பெருமான் இவ்வாசாரியரை கூட்டி வைக்கவில்லைபோலும்.

உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தாநங்களில் இப்போது நாம் அநுபவித்து வரும் அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஆகாரம் ஆளவந்தாரே என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவரருளிச் செய்த ஸித்தித்ரயம் முதலான உத்துங்க சாஸ்த்ர க்ரந்தங்கள் இருக்கட்டும், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்று வழங்குகின்ற ஸ்தோத்ர க்ரந்தமானது மஹாவித்வான்களுக்கும் பக்தர்களுக்கும் 'எனக்குத் தேனே பாலே கண்ணலே யமுதே' என்று உள்குழைந்து பேசும் படியாக அமைந்து, உட்புகுந்து நோக்க நோக்க உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்கள் அனைத்தையும் அழகாகவும் எளிதாகவும் தெளியலாம்படி மஹோபகாரம் செய்திருக்கிற மாண்பு வாசாம் அகோசரம். இதற்கு ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று திருநாமம் சாத்தியுள்ளார்கள்.

ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியார்கள் மூன்றுரத்னங்கள் என வழங்குகிறார்கள். (1) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தைப் புராண ரத்நமென்பர்கள் (இது ஆளவந்தார் ஸ்தோரத்தில் நான்காவது சுலோகத்தில் காணத்தக்கது). (2) த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தை மந்த்ர ரத்நமென்பர்கள் (இது ஸ்ரீவரவரமுநி திநசர்யையில் 'மந்த்ர ரத்நாநு ஸந்தாந ஸந்தத ஸபுரிதாதரம்' என்பதில் காணத்தக்கது). (3) இனி மூன்றாவது ரத்னம் ஸ்தோத்ரரத்ந மென்று வழங்கப்படுகிற இவருடைய ஸ்தோத்ரமே யாகும். இதன் எளிமையும் இனிமையும் வாசாமகோசரம். ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசார்யர்கள் பணித்த ஸ்தவங்களுக்கு இந்த ஸ்தோரரத்நமே வழிகாட்டியாயிருந்தாலும் இதனுடைய போக்யதை மற்ற எதற்கும் அமையவில்லை.

ஆளவந்தாருடைய நியமத்தினால் எம்பெருமானாரை யீடுபடுத்திக்கொள்வதற்காக காஞ்சீபுரத்திற்கு கெழுந்தருளின பெரிய நம்பி சாலக்கிணற்றில் நின்றும் திருமஞ்சன தீர்த்த மெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போராநின்ற எம்பெருமானாரைச் சார்ந்து பின்புறத்திலே இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் ஒரு ச்லோகத்தைச் செவிக்கினிதாக அநுஸந்தித்து வருகையில் எம்பெருமானார் திரும்பிப்பார்த்து இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி? என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்டார். அவரும் இது ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி என்று உரைக்க, ஆகில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே என்று எம்பெருமானார் கூற, ஆகலாம் நம்மோடே வந்து ஸேவிக்காலாம் என்று நம்பிகள் பணித்தார்.

அப்போதே திருக்கச்சிநம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெரிய நம்பிகளுடன் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளிததாகக் காண்கிறது. இப்படி எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட ஸ்ரீஸூக்தியின் பெருமையை நாமோ பகர்வது.

(காஞ்சீ ஸ்ரீ உவே PBA ஸ்வாமி அருளியுள்ள திருவத்யயனோத்ஸவ வைபவ தீபிகையிலிருந்து மேலே கூறிய வைபவம் எடுக்கப்பட்டது)

பின் அழகிய பெருமாள் ஜீயர் அருளியுள்ள வார்த்தாமாலை 394 விவரணம்

ஆளவந்தார் ஒரு நாள் பெருமாளைத் திருவடிதொழக் கோயிலுக்குள் போகா நிற்க, ப்ரயோஜ நாந்தரபரையான ஒருத்தி கண்ணும் கண்ணீருமாகச் சேலையால் கழுத்தைப் போர்த்துக் கொண்டு ப்ரதசஷிணம் பண்ணுவதைக் கண்டார். உடனே கோயிலுக்குள் போகாமல் வெளியிலேயே நின்று 'ப்ரயோஜனாந்தரபரை போய்விட்டாளா' என்று விசாரித்து அவள் சென்ற பின்பே உள்ளே சென்றார். சிஷ்யர்கள் அதற்குக் காரணம் கேட்க, 'அவள் இருக்கும்போது நாம் திருவடி தொழச்சென்றால் இரண்டு விரோதங்கள் ஏற்படும். அவள் ப்ரயோஜனாந்தரபரை; நாம் அநந்யப்ரயோஜனர்கள். இது அதிகாரி விரோதமாகிற முதல் முரண்பாடு. அவளுக்கு ஜய்வர்யம் முதலான மற்றவை பலம்; நமக்கு எம்பெருமானே பலம். இது பல விரோதமாகிற இரண்டாவது முரண்பாடு' என்று அருளிச்செய்தார். மற்ற பயன்களை விரும்புமவர்களுடன் சேர்ந்தால் அநந்யப்ரயோஜனர்களுக்கும் அவர்களுடைய தோஷம் தட்டும் என்று கருத்து.

ஸ்ரீஆளவந்தாரைப் பற்றிய மங்கள ஸ்லோகங்கள்

எம்பெருமானார் அருளியுள்ள கீதாபாஷ்ய மங்கள ஸ்லோகம்

யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தாஸேஷகல்மஷ: /
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நாமிதம் //

(எவருடைய திருவடித்தாமரைகளை தியானிப்பதால் எல்லா தோஷமும் நீங்கப்பெற்று யான் ஒரு பொருளாக ஆனேனோ அத்தைகய யமுனைத்துறைவரை வணங்குகிறேன்).

எம்பெருமானார் அருளியுள்ள வேதார்த்த ஸங்கரஹம் இராண்டாவது மங்கள ஸ்லோகம்

பரம் ப்ரஹமை வாஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதி தத்
பரோபாத்யாலீடம் விவஸமஸுப ஸ்யாஸ்பதமதி /
ஸ்ருதிந் யாயாபேதம் ஜகதிவிததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸஹி விஜயதே யாமுநமுநி: //

(சங்கரருடைய மாயாவாதமதமும், பாஸ்கரருடைய ஸத்யோபாதி மதமும், யாதவப்ரகாஸருடைய பேதாபேத மதமுமாகிற இம்மூன்று மதங்களின் இருள் எவரால் தமது நூல்களின் மூலம் நிக்கப்பட்டதோ அந்த யாமுநமுநிவராகிய ஆளவந்தார் வெற்றியுடன் விளங்குகிறார்).

எம்பெருமானார் அருளியுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட கத்ய மங்கள் ஸ்லோகம்

யாமுநார்ய ஸுதாம் போதி மவகாஹ்ய யதாமதி /
ஆதாய பக்தியோ காக்யம் ரதநம் ஸந்தர்ஸயாம்யஹம் //

(ஆளவந்தாராகிற அம்ருதக் கடலில் மூழ்கி, அறிந்தளவு நான் பக்தியோக மாகிய ரத்னத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கிறேன்)

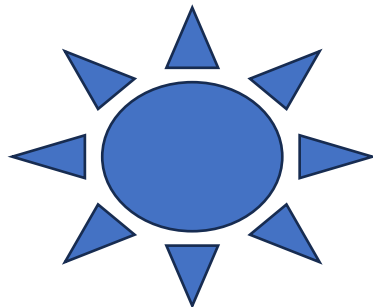

Source : www.koyil.org

ஆளவந்தார் வாழி திருநாமம்

மச்சணியும் மதிள் அரங்கம் வாழ்வித்தான் வாழியே
 மறை நான்கும் ஒருருவில் மகிழ்ந்து கற்றான் வாழியே
 பச்சை இட்ட ராமர் பதம் பகருமவன் வாழியே
 பாடியத்தோன் ஈடேறப் பார்வை செய்தோன் வாழியே
 கச்சி நகர் மாயன் இரு கழல் பணிந்தோன் வாழியே
 கடக உத்தராடத்துக் காலுதித்தோன் வாழியே
 அச்சமற மன மகிழ்ச்சி அணைந்திட்டான் வாழியே
 ஆளவந்தார் தாளிணைகள் அநவரதம் வாழியே
 நாகணையான் வீரநாராயணத்து உதித்தான் வாழியே
 நற்கடக உத்திராடத்து அவதரித்தான் வாழியே
 போகமுறு மணக்காலான் பொன்னடியோன் வாழியே
 பொய்யாருங்குமதி மதப் பூண்டறுத்தான் வாழியே
 ஊகமுடைத் தத்வார்த்த நிலை இட்டான் வாழியே
 உடையவரும் ஈடேற உகந்திருந்தான் வாழியே
 அழகாரும் ஆளவந்தார் அடி இணை தான் வாழியே

Alavandar- The Glory of a King and a Saint

By Sangeeta Venkatesh

During the 10th century A.D, in a town called Viranarayanpura in Tamil Nadu, a learned teacher called Maha Bhashya Bhattar would guide his students on various subjects. A scholar called Akkiyalwan from king's court had the arrogance to challenge other intellectuals and also collect money from them. When Maha Bhashya Bhattar received summons to pay the amount, he was very upset. Seeing the state of his guru, one of his students called Yamuna was incensed and tore the summons into pieces. The king heard about this and asked the boy to have a literary debate with Akkiyalwan. When the queen saw that this boy was only sixteen years old, she asked the king that he should give away half the kingdom to the boy, if he won the debate. If not she would offer herself to wild dogs.

Akkiyalwan asked the boy to make three statements, which he offered to contradict. If he failed, then the boy would be declared the winner. Yamuna then stated: i) Your mother is not a barren woman; ii) The king is a righteous and powerful ruler; iii) The queen is a model of chastity. Akkiyalwan was bewildered as he could not counter any of the above statements and accepted his defeat.

The king then asked Yamuna to counter his own statements. Yamuna contradicted his own statements as follows: i) The Shastras say "Kaakaa Vanthya Kathali Vanthya", which means that yielding one egg by the crow or one bunch of fruit by a banana plant, both are considered as Non Yielders. That is a single tree can never form a grove. By that analogy, an only son is no son at all. So, Akkiyalwan's mother (who had only one offspring) was as good as barren in the eyes of the law; ii) The king cannot be called righteous as he had appointed an arrogant person to be his scholar in his court. That he had not dismissed him, revealed that the king was indeed powerless; iii) According to the Sruti texts, every woman is married first to Soma, then Gandharva and then Agni before marrying her earthly spouse. The queen was no exception and therefore could not be regarded as a model of chastity.

The queen was overjoyed with these arguments and hailed the boy as "Alavandar"- or "One who came to be a saviour." The king sent Akkiyalwan out of the kingdom and gave half his kingdom to Yamuna to rule.

Born in 916 A.D in Viranarayanpura, Yamuna had an impressive lineage. The great vishishtha advaita scholar, Nathamuni was his grandfather and Ishwara Bhat was his father. He had the gift of being an 'eka-santha grahi' or one who could learn by listening just once. As a child prodigy he had mastered all the Shastras under the guidance of Maha Bhashya Bhattar.

However, after becoming a king, Alavandar had very less time left for spiritual pursuits. Meanwhile, Mannakal Nambi (Rama Misra), a very learned saint, wanted to install Alavandar as the spiritual successor to Nathamuni. He tried to reach Alavandar many times, but was unsuccessful. To gain entry into the palace,

Manakkal Nambi supplied the palace cook with Alavandar's favourite spinach. After many months, one day Mannakal Nambi stopped supplying the spinach. Missing his favourite green, Alavandar summoned for the supplier.

Mannakal Nambi finally got to meet Alavandar and told him that his grandfather Sri Nathamuni had passed on the 'family wealth' that needs to be handed over to Alavandar. Nambi then took Alavandar to the Sri Ranganatha Swamy temple at Srirangam. Upon seeing the Lord's idol, Alavandar experienced a divine realisation and renounced his kingdom. He surrendered at the Lord's feet and became a sanyasi. After being renamed as Yamunacharya, he was given the charge of Nathamuni's school which also included the collected Divya Prabandha (the collection of verses by the Tamil Alwars or saints) by Mannakal Nambi. Some of the works that are attributed to Yamunacharya include the Chathusloki, a prayer devoted to Goddess Lakshmi, and Stotra Ratnam, a prayer devoted to Lord Narayana. Later he became a teacher to Sri Ramanujacharya, one of the greatest saints and expounder of the vishishtha advaita philosophy.

Works of Yamunacharya-

- Siddhitraya – This is a collection of three works, namely, Atma Siddhi, Iswara Siddhi, and Samvit Siddhi. These siddhis explore and explain the vishishth advaitic concept of soul, God and knowledge.
- Agama Pramanya – This work explains the validity of the Pancharatra Agamas- a central theme of Vedic traditions, where Bhakti is given a prominent place.
- Githartha Sangraha_ The 32 verses is an excellent commentary of the Bhagavad Geeta, based on which Sri Ramanujacharya also based Gita Bhashya. It emphasises that Bhakti or devotion to God is the karma (selfless service) and jnana (realisation) are the saadhanaas.
- Stotra Ratna – This 'Jewel of hymns' is composed in praise of Sriman Narayana
- Chatushloki – This is a hymn in praise of Goddess Lakshmi
- Nityam
- Maaya Vaada Khandanam

In his last days Alavandar desired to meet Ramanujacharya. But due to his failing health, he attained the feet of the Lord before Ramanujacharya could reach him. When Ramanujacharya reached Srirangam where Alavandar spent his last days, he saw that Alavandar's three fingers were folded, indicating that Ramanujacharya had to fulfil three of his wishes.

Ramanujacharya declared that he would –

1. Commemorate the name of Parasara on Earth by giving it to a person worthy to bear it.
  2. Compose a commentary on Tiruvaymozhi – the magnum opus of the saint Nammaazhvaar.
  3. Compose a commentary on Upanishads, Vedanta Sutras and Bhagavad Gita.
- Alavandar's bent fingers immediately opened up and Swami Ramanujacharya went on to successfully fulfil his requests.

Sri Alavandhar

विगाहे यामुनं तीर्थं साधुवृन्दावने स्थितं ।

निरस्त जिह्वास्पर्शो यत्र कृष्णः कृतादरः ॥

*விகாஹே யாமுநம் தீர்த்தம் ஸாது ப்ருந்தாவநே ஸ்த்திதம் ।
நிரஸ்த ஜிஹ்மக ஸ்பர்ஸே யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர: ॥*

Birth place : Veerananarayanapuram (Near Chidambaram)

Birth date : Datu, Adi, Uttiradam

Sri Alavandar is one of the foremost Sri Vaishnava Acharyas. He was the grandson of Sriman Nathamunigal and a sishya of Sri Manakkal Nambi.

He studied under the tutelage of Sri Maha Bashya Battar. At that time, Sri Akki Azhwan who was thye court poet in the King's court challenged Sri Sri Mahabashya Bhattar for a debate. Sri Alavandar decided to head to the court in place of his Guru, who was indisposed at that time.

Everyone in the court was surprised that a young boy has challenged the mighty Aki Azhvan. However, the queen was facinated and taken by Sri Alavandar's manifest brilliance and courage. She made a wager with the king, that if Sri Alavandar loses, the queen will serve the king, as a servant and if not, the king should give half his kingdom to Sri Alavandar. Sri Alavandar asked the court poet to prove false the following three statements: (1) The court poet's mother is infertile. (2) The king is an Emperor (rules the whole world) (3) The queen is not chaste. The court poet could not prove false any of the statements and accepted defeat. Sri Alavandar proved all the statements as false through the following Sastras. (1)Since the court poet is the only child, according to Sastras, his mother can technically be called infertile. (2) An Emperor is one who rules the whole world, but the king rules only the Chozha land and (3) In Hindu Vedic marriage, the bride is married (through Mantras) to different Devas like Soman, Agni etc., and the king is married to the queen only as the fourth groom and so the queen can technically be called unchaste. The queen immediately called out "Emmai Alavandeero?" (you are my savior) and hence, his name became "Alavandar". Sri Alavandar was given half the land and so, he became a King himself.

Sri Manakkal Nambi (a) Rama Mishrar, carrying out his Guru Sri UyyaKondar's orders, brought Sri Alavandar into Sri Vaishnava Acharya lineage

He learnt yoga rahasyas from Sri KurukaiKavalappan (Sri Nathamunigal's sishya).

He is the main reason behind bringing Sri Ramanujar (Emperumanar) into Sri Vaishnava fold, even though he did not teach Sri Ramanujar directly. He noticed Sri Ramanujar, doing service to Sri YadavaPrakasar and prayed Sri Varadaraja Perumal (Kanchipuram) to make Sri Ramanujar come into Sri Vaishnava fold and spread Sri Vishishtadvaitam philosophical doctrine.

On his deathbed, he instructed Peria Nambigal to invite Sri Ramanujar to visit him. But, before Sri Ramanujar came, Sri Alavandar had left for Paramapadam (died) but had three fingers clenched together to direct Sri Ramanujar. When Sri Ramanujar came and promised that he will do (1) Vishnu Purana Bhasyam (2) Spread Sri Nammalwar's works through a Bhasyam and (3) A bhasyam for Sri Veda Vyasa's Brahma Sutras, from Vishishtadvaita principle's point of view, Sri Alavandar's clenched fingers became straight.

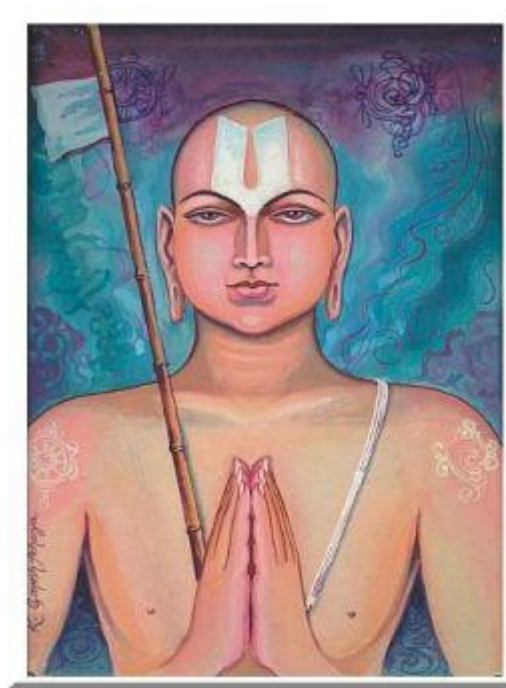
His famous works include Sri Chatusloki, Sri Stotra Ratnam etc.,

His famous sishyas include Periya Nambi, Thiru Koshtiyur Nambi and Thiru Malai Andaan.

He authored texts including Agamapraamanyam, Purusha Nirnayam, Athmasiddi, Samvithsiddi, Iswarasiddi, Geetharththa Sangraham, Chatusloki, and Sthothra Rathnam.

Source : <https://www.ahobilamutt.org/us/acharya/lineage/lineage.asp?file=04-alav.inc>

Aalavandhaar

Avataram Month: Aadi

///

Thirunakshatram: Uththiradam

Place: Veeranarayanapuram (Kattumannarkovil)

Other Names: Yamunachariar, Yamunaitthuraivar, Periya Mudhaliyar

Parents: Isvara Munigal, Sriranganayaki

Sons: Thiruvarangapperumal Araiyaar, Dheyvatthukkarasu Nambi, Pillaiyarasu Nambi, Sottai Nambi

Lineage --Acharya: Nathamunigal

Disciples: Periya Nambi, Periya Thirumalai Nambi, Thirukkottiyur Nambi, Thirumaalaiyanaan, Dheyvavariyandan, Vanamamalai Andan, Eesvarandan, Jeeyarandan, Alavandar Azhvan, Thirumogur Appan, Thirumogur Nindrar, Devapperual, Maraneri Nambi, Thirukkachchi Nambi, Thiruvarangapperumal Araiyaar, Thirukkurugur Dasar, Vakulabarana Somajiyar, Ammangi, Alkondi, Govinda Dasar, Nathamuni Dasar, Thiruvarangaththamman

*****

Swami Aalavandhaar

Thaniyan:

Yath padhaam Boruhadhyaana Vidhvasthasesha Kalmashahaa
Vasthuthaam Upayaathoham Yamnuneyam Namaamitham.

Thirunaamam/Name: Sri Yamunaiththuraivan.

Father/Thiruthagapanaar: Eswara Muni   **Month/Thingal:** Aadi.

Year/Varudam: Dhatu

Star/Thirunakshatram: Uthraadam, Full Moon day.

Other names/Thirunaamangal: Yamunaacharyar, Aalavandaar etc.

Sri Yamunaithuraivan was very well versed in all the Vedas and sastras in his early stage itself. Sri Swamy was learning the sastras from a Vidwan namely Mahabashya battar. One day the Royal Purohithar Aakiaazhwaan threw a challenge to swami Mahabashya battar, stating whether he was ready to argue with him in Sastras. Mahabashya battar was very much annoyed by this and Swamy Yamunaithuraivan came to know this and made him (Aalavandhaar) prepared for the debate. The King promised to offer half of his kingdom if he won the debate. The debate began. The queen, on seeing the enchanting face of Sri Yamunaithuraivan, told the king that Sri Yamunaithuraivan would certainly win the debate.

Aakiaazhwaan, seeing the young boy who had come to challenge with him, said that he would refuse what all he proposed and the penalty would be that the defeated one would get kicks from the victor on the head.

Swamy put three statements before the proud Aakiaazhwaan.

1. Um thaai maladialla.
2. Raja Sarvabowman
3. Rajapathni pathivrathai

Aakiaazhwaan was totally perplexed and he could not refuse the Statements. He accepted his defeat and the King as promised, offered half of his kingdom.

Sri Alavandaar started ruling the kingdom. Sri Manakkaal Nambi heard about this and became sad. Swami Nambi was worried about the wealth he had in his hand since he had to hand over this to him as advised by his acharyan. Here the wealth is referred to Sri Ranghanathan and the Sampradaayam.

Sri Mannakkaal Nambi went to his palace to see him. But swami was not given permission to see the king. So swami asked one of the cook about his favorite dish. They replied swamy had a liking for thoodhuvalai leaf. Sri Nambi started giving the leaf daily and the cooks used it for the daily food preparation. On a fine day, swami stopped offering the leaf.

The king noticed that the food had been served without the greens. He enquired about the same and they replied that an old man was bringing that daily and suddenly stopped bringing it. Then the king ordered them to bring the old man to him if he came back again.

After few days Sri Nambi started giving it again. This time Sri Swami was taken to the king. The king asked that 'why he was bringing this to him and was he in need of anything from him? Swami replied that he did not want anything from him, but he had to handover a wealth that was handed over to him by his forefathers and similarly he knew the suitable place where it had to be handed over now and it was none but the king himself. The king was surprised to hear the information and asked about the wealth.

Then swami taught him all the 18 chapters of Sri Bhagavat Gita and took him to Srirangam and showed the beautiful Lord Ranganathan. Then the king (Aalavandaar) realized that a lot of time had been wasted in his life and became the disciple of Sri Vaishnava sampradaayam. He became a sanniyasi and settled in srirangam itself. Swamy Alavandar learnt Yoharahasyam from Kurugaikavalappan, which he did in obedience to the instructions of his Acharyan Manakkaalnambi.

After handing over the great wealth, Swami Mannakkaal Nambi attained the lotus feet of his Acharyan.

Works of Sri Aalavandaar:

Aagamappramaanyam

Aathma Siddhi(Siddhiththrayam)

Eswara Siddhi(Siddhiththrayam)

Samvith Siddhi(Siddhiththrayam)

Purusha Nirnayam

Geethaartha Sangraham

Stothrarathnam

Chatusloki

Sri Aalavandhaar Thiruvadigalae Saranam

Sri Yamunacharya

In the Vaishnava tradition (Sampradaya); Sri Nathamuni (Ca.823-951?), Sri Yamunacharya (917-1042), and Sri Ramanuja (1017 to 1137) are highly revered as Munitrayam – the Grand Trinity of Acharyas – of their Guru Parampara.

Sri Kuresa (Kurathazhwan) reverently submits his homage to the Guru Parampara, the hierarchy of the Acharyas, commencing from Lakshminatha (Supreme Lord Narayana, the consort of Sri Lakshmi) and ending with his preceptor Sri Ramanuja; with the sages Sri Nathamuni and Sri Yamuna in-between. (This verse is devotedly recited as part of Sri Vaishnava Nithya-anu-sandhanam)

Lakshminatha samarambham / Natha-Yamuna madhyamam / Asmad Acharya paryantam / Vande Guru-paramparam //

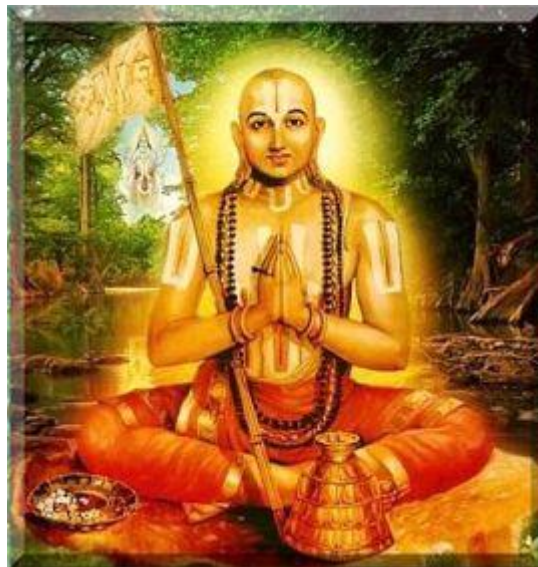
Sri Nathamuni is regarded as the Prathama Acharya with whom the distinguished line of Alagiyas or the Acharyas of the Vishistadvaita tradition begins. He set the Vishishtadvaita Vedanta on a new and a glorious phase of its progression. But, sadly, none his works is now available.

Sri Nathamuni is said to have lived to a very ripe old age. He was succeeded at Srirangam by Pundarikaksha Uyyakkondar; and, then by Rama Misra Manakkal-nambi.

Sri Yamuna strengthened the Vaishnava tradition and philosophy considerably by proving its validity through the authority of the Upanishads, Brahma-sutras, Bhagavad-Gita and other ancient scriptures. While Sri Nathamuni recovered, compiled and codified the treasure of devotional hymns, which were almost fading into oblivion – the 'Nalayira Divya Prabhandam'; and, brought those Tamil hymns within the fold of temple worship at Srirangam; it was Sri Yamuna, the grandson and the spiritual heir of Sri Nathamuni, who had the unique privilege of inheriting the spiritual wealth of the past generations; and, who established the principles of Vaishnava Siddantha within the framework of the pristine Vedanta tradition (Aupanishada). Thus, the works of Sri Nathamuni and Sri Yamuna complement each other; enormously enhancing the scope, content and authority of the Vaishnava Vedanta scriptures.

[The disappearance of the earlier texts on the Vaishnava doctrine, within the framework of Vedanta, makes Sri Yamuna the first Vaishnava Vedantin, whose views are well informed and authoritative.]

Thus, Sri Nathamuni and Sri Yamuna occupy a central position (Natha-Yamuna madhyamam) among the illustrious Acharyas, who reformed and revitalized this ancient system of thought and faith – Vishitadvaita Siddantha.

Sri Ramanuja inherited that rich heritage; and enhanced it further. It was on the basis of the works of his Grand Acharya (Pracharya*) i. e., Sri Yamunacharya, that Sri Ramanuja, later, established, fortified and

perfected the Vishistadvaita Siddhantha. [*Sri Yāmunācārya was said to be the preceptor of Mahāpūrṇa who initiated Sri Rāmānuja.]

And, about two centuries later, Sri Vedanta Desika (1269–1369) edited the works of Sri Ramanuja.

Sri Yamuna is described as the grandson of Sri Nathamuni; and, as the son of Iswara Bhatta Aazhvaan and Ranganayaki.

It is said; even as a boy of twelve, Yamuna was learned, scholarly, and highly eloquent. In a prestigious and a much publicized debate of his times, the bright young Yamuna defeated the haughty Akkialvan, of the Pandya royal Court, feared as the terror of all debaters (Prati-vadi-bhayankara). And, in recognition of his victory over a much feared adversary, the grateful Chola Queen (perhaps the queen of Parantaka I 907 – 955 AD ?) conferred on Sri Yamuna the title of Alavandar (the saviour or the one who came to the rescue); and, also granted him rights over a sizable tract of land within the King's territory . Thus, while still in his adolescence, Sri Yamuna, apart from affluence, achieved great distinction; and, fame for his intellect and debating skills.

Thereafter, initially, the young Yamuna, for a short time, led a life of luxury and pomp; almost forgetting the legacy of wisdom that he had inherited.

It was the influence of Rama Misra also known as Manakkal-nambi, the chosen disciple of the scholar Pundarikaksha (who himself was the foremost among the disciples of Sri Nathamuni) that awakened the young Yamuna; made him realize the futility of the wayward life that he was then leading. It was Rama Misra, who talked sense to the young man; sparked in him the awareness of his preeminent lineage; prompted him to recognize his spiritual obligations; and, eventually led him to tread the path of virtuousness.

Rama Misra became the teacher of the young Yamuna; and, taught Vedic texts, Mimamsa and other scriptures as also Divya Prabandam. Thereafter; Rama Misra handed over to Sri Yamuna his grandfather's legacy of the shrine at Srirangam. Soon thereafter, Sri Yamuna became a Sanyasin, settled down at the holy city of Srirangam; and, devoted the rest of his life to the propagation of the Vaishnava faith; and, to spreading the spiritual wisdom he inherited from his teacher Rama Misra and from his Parama Guru Sri Nathamuni.

Swami Desika in Sloka 7 of his Yathiraja Saptadhi pays homage to Yamuna thus:

Vighaahe Yaamunam Theertham Saadhu Brindaavane Stitham | Nirasthajih Magha Sparse Yatra Krishnah
Kritaa Dharah ||

Sri Yamuna, not only by name, was like the one who resided at Brindavana on the banks the Yamuna; but, was also like the one (Sri Krishna) who cleansed the waters of Yamuna. He purified the tainted interpretations of the Vedic texts; and, established the true Vedanta Siddhantha

Like his Grandfather Sri Nathamuni and his distinguished successor Sri Ramanuja, Sri Yamuna is said to have lived for a very ripe old age of about 120 years.

[Please also see The Stotraratnam or Alavandar-astotram ascribed to śrīmadyāmunamuni; submitted to Sri Yamuna with deep reverence.]

Sri Yamuna was renowned for his sharp intellect and unerring logic. He could see through sophistry and crooked arguments (Jalpa and Vitanda). He could present his arguments with precision and clarity, in a manner that it could hardly be refuted.

In his exposition of the Vishitadvaita thought, Sri Yamuna closely follows the ancient masters (Purva-charyas) like Bodhayana, Tanaka, Bharuchi and Dramida. And, of course, he was greatly influenced by the works of Sri Nathamuni, particularly by his Nyaya-tattva. Sri Yamuna's following of Sri Nathamuni was so implicit that the scholar of the later period Sri Vedanta Desika described Yamuna's Atma-siddhi as a condensed version Nyaya-tattva (Nyayatattva prakaranam hi Atmasiddhi).

Sri Yamuna also turned into a prolific writer. The works of Sri Yamuna are of special importance to the students of Vedanta; not only because they are the earliest available Vishitadvaita texts, but also because they present

a system of thought and faith that was inspired and nurtured by his Purva-charyas, including Sri Nathamuni ; and, transmitted through an unbroken tradition.

Sri Yamuna is said to have authored at least eight valuable works: Atma-siddhi; Isvara-siddhi; Samvit-siddhi; Gitartha-samgraha; Purusa-nirnaya; Stotra-ratna; Chatus-sloki; and, Agama-pramanya .

*[References to the texts of Sri Yamunacharya:

Agamapramanyam –Sanskrit text: <https://archive.org/details/agamapramanyam>

Works of Sri Yamunacharya (English) :

Agamapramanyam (pages 1 to 145); Siddhi-trayam (pages 147 to 360); Gitartha Sangraha (pages 341 to 343); Stotra-ratna (pages 344 to 356); Chatus-sloki (pages 357 to 359)

There is often a mention of Kashmira-agama-pramanya; but, that text now appears to be lost]

: – Siddhi-traya

The first three are collectively referred to Siddhi-traya (Siddhi trilogy), which describes the relation that exists between the soul, god and the universe : Maha Purusha Nirnayam ; and, declares that the ultimate reality is the union of Sri and Narayana

But, sadly, much of these texts are lost; and, Atma-siddhi , which is the most extensive of the three, is incomplete. And, it is mainly through the quoted fragments that one gets to know Sri Yamuna's thoughts on certain important philosophical issues as discussed in these texts. Sri Ramanuja, in his Sri Bhashya, quoted profusely from these splendid texts.

: – Gitartha-samgraha

The Gitartha-samgraha is an excellent epitome of the Bhagavad-Gita. In about thirty-two stanzas, Sri Yamuna very ably sums up the essential teachings of the Bhagavad-Gita, as per the tenets of the Vaishnava tradition. It logically demonstrates how it is only Bhakthi – the loving devotion tempered with Jnana- knowledge and Vairagya – detachment that can lead the devotee to the presence of the Lord (Svadharmajnanavairagyasadhya bhaktya gocharah). It is said; the inspiration for this work came from Rama Misra, who had initiated Sri Yamuna into the secrets of the Bhagavad-Gita. Later, this work served as the foundation for Sri Ramanuja to develop his luminous exposition of the Bhagavad-Gita

As regards the structure of the Gita-arthasangraha:

The first sloka encapsulates the essence of the Gita

The entire text of the Bhagavad-Gita is then divided into the Shatakas (segments of six); each Shataka dealing with a set of six chapters of Bhagavad-Gita. Each segment (Shataka) has six slokas.

Of these, the First Shataka – Prathama Shatakam – dealing with Karma and Jnana yogas, covering the first six chapters of the Bhagavad-Gita, is divided into two sub-divisions

- The first sub-division, covering the first two chapters of the Bhagavad-Gita deal with the grief of Arjuna (Vishada); and, also the need to realize one's identity to get rid of the grief
- The second sub-division, covering four chapters (3-6) of the Bhagavad-Gita describe the means for realizing the identity of Jivatman

* The Second Shataka – Madhyama Shatakam – dealing with Bhakthi Yoga- covering next set of six chapters (7-12) of the Bhagavad-Gita, is again divided into two sub-sections:

- – The first sub-division deals with the competency of a person to perform Bhakti Yoga and the nature of such yoga;
- – the second sub-division deals with the methods and means to be practiced for the sprouting of and the growth Bhakti

The Third Shataka – Uttama Shataka- covering chapters 13 to 18 of the Bhagavad-Gita is also divided into two sub-sections:

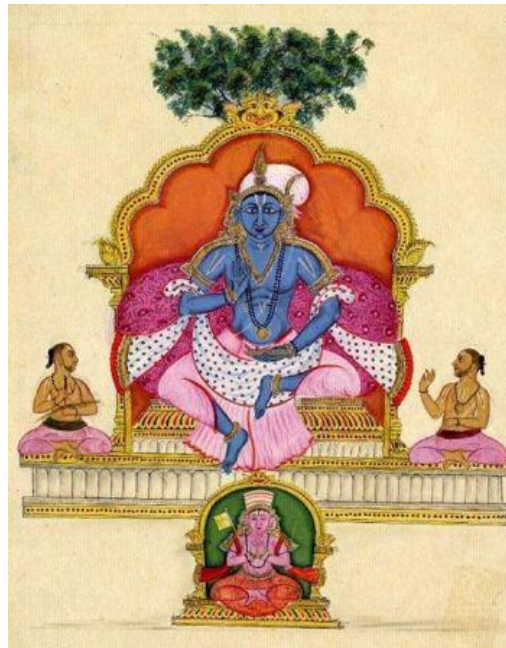
- the first sub-division deals with the essential principles –Tatvas
- and the next with Hita – the means for attaining the ultimate end (Purushartha).

Apart from these, there are ten other Slokas commenting on essential teachings of the Gita

At the outset, Sri Yamunacharya declares that the subject matter of Gita-Shastra is Sri Narayana, the highest Brahman within the range of the vision of Bhakti alone. Bhakti attainable only by performing one's duty (without attachment), by the acquisition of (true) knowledge and by the detachment (absence of worldly desires).

Sva-dharma-jnAna-vaiiraghya-sAdhya-bhaktyeka-gocharaha /

NARAYANA param-brahma giita-shastre samiritaha || (Verse 1)

: – Purusha-nirnaya

Purusha-nirnaya was said to be an acclamation, upholding the supremacy of Lord Vishnu. But, sadly, this work is lost; and, is no longer available.

: – Stotra-ratna

Stotra-ratna and Chatus-sloki are hymns singing the glory and splendour of Lord Vishnu and Devi Lakshmi. They are the fervent outpouring of Sri Yamuna's intense devotion towards Vishnu and Lakshmi; and, his deep rooted longing for communion with his favorite deities.

Traditionally, the rendering of the Stotra-ratna, commences with paying respects to Sri Nathamuni

Salutations to Sri Nathamuni, the unfathomable ocean of Bhakti, the divine Love; the very embodiment of the marvellous virtues of Jnana (knowledge), Vairagya (detachment) and Bhakti (Loving devotion) that is beyond our comprehension

Namoh Achintaya-athbhutha Aaklishta Jnana Vairagya Rasaye |

Naathaaya Munaye Ekaantha Bhagavad Bhakti Sindhave ||

The Stotra-ratna is a garland of sixty-two -verse hymns submitted to the lotus feet of Lord Vishnu in the spirit of Sharanagati or complete surrender seeking Moksha. These hymns, in delightfully lucid verses, present the central philosophical theme and outlook of Vishistadvaita doctrine, elucidating its essential principles of Tattva (the intricate relation between god, nature and human); Hita (the excellent path that leads to ones emancipation); and, Purushartha (the attainment of the supreme goal).

Ullanghita trividha-sima-samati sayi sambhavanam / tava parivradhima-svabhavam/

Maya-balena bhavatapi niguhyamanam / pasyanti kecid anisam tvad ananya-bhavah //

Oh My Lord, everything within this material nature is limited by time, space and thought. We are aware that your attributes, which truly are countless, unequalled and unsurpassed, are ever beyond such limitations. Yet; you sometimes disguise your limitless virtues; however, your guileless devotees, pure in heart, are always able to see through your play.

Sri Vedanta Desika (Veṅkaṭanātha), in his Rahasya-raksha (Secret-Protector), comments that in these lyrical poems of Stotra-ratna, Sri Yamuna has given expression to the spontaneous overflow of his divine ecstasy. Sri Desika observes that in these hymns one can experience the fragrance of the Divya Prabandhas; especially the Tiruvoimozhi of Saint Satakopa (Nammazhwar), which eulogizes the unfailing efficacy of Saranagati, the precious secret (Rahasya). And, some of the Stotras seem to be the Sanskrit rendering of the Tamil hymns.

For instance; he says: the following Stotra (2nd sloka of the Stotra-ratna) is replete with the ideas adopted from the Tiruvoimozhi, which worshiped Sri Nammalwar as the Father, Mother, Consort, Child and wealth of every sort.

**Mata-pita yuvatayah tanaya vibhuti /
sarvam yadeva niyamena matanvyanam/
adhyasa nah kulapateh vakula-bhīrmanam /
Srimad tadanghri yugalam pranamami murdhana //**

It is said; Sri Vedanta Desika was deeply moved and highly inspired by the 28th Sloka of the Stotra-ratna, which extols the virtues of submitting to the Lord, in intense devotion, enormous reverence and deep humility, with folded hands (anjali mudra).

**thvad-angrim uddhisya kadapi kenacid /
yathaa tathaa vaapi skrit-krito anjali /
tathaiva mushnathi asubhany aseshatha /
subhani pushnathi na jaatu heeyathe // 28 //**

Oh Lord! When one submits to your sacred feet, with devotion and humility, as Upayam (means) and Phalam (fruit, result) with folded hands (anjali mudra), even once, his past ill-fated Karmas would soon be destroyed; it would secure freedom from every sort of fear; and, he would enjoy the blessed joy of residing in your supreme abode of Sri Vaikunta. Such submissions to you with folded hands will surely bring all auspiciousness into one's life.

It is said; when Sri Desika pondered over the essence of this verse of the Stotra-ratna, he was struck by the awe-inspiring significance and the immense auspiciousness of this simple gesture of submitting to the Lord

with folded hands (Anjali) in a spirit of absolute surrender (Saranagati, Prapatti). And, that inspired him to annotate its verse 28 ; to give a detailed exposition of its essence; and, to compose his, now famous, garland of verses under the title Anjali-vaibhavam (the glory and splendor of Anjali).

Further, it is also said; that Sri Ramanuja was much moved by recitation of the Stotra-ratna; and, that inspired him to compose the Vaikunta-gadyam, a pure expression of Bhakti immersed in the spirit of Atma-nivedana.

: – Catussloki

Catussloki is a brief poem composed of four stanzas. It sings the glory, splendor and the beauty of the Goddess Lakshmi; and, it attributes to her the qualities of the Brahman as mentioned in the Brahma sutras.

The First stanza refers to the Vibuthis of Goddess Lakshmi that are beyond praise. The Second stanza eulogise Her incomparable glory. The Third stanza sings about Her infinite Grace. And, the last stanza describes Her resplendent forms-Vibuthi, which are inseparable from those of the Lord.

: – Agama-pramanyam

The main theme and the purpose of the Agama-pramanyam is the vindication of the Pancharatra doctrine (Agama), its texts (Samhita) and its practices (Tantra). In this Prakarana, Sri Yamuna sets out to prove by reference to ancient scriptures and valid logic that the texts of the Pancharatra Agama have an authority, equal to that of the Vedas.

The motivation for Sri Yamuna to script this text was to rescue, to defend (raksha) and to establish the Pancharatra as the pristine, flawless and sublime doctrine that unerringly leads the ardent devotee to the presence of the Supreme Lord. It was necessitated to defend the Pancharatra, which was under attacks from the rival Schools, such as: Mimamsa, Nyaya and Advaita. By employing varied means of valid knowledge (Pramana), textual authority (Sabda-pramana) and reasoning (Tarka, Yukti), Sri Yamuna establishes that the Pancharatra Tantra is uplifting, beyond any reproach, and is the most authoritative.

Agama-pramanyam promoted the Pancharatra Agama in preference to the already existing Vaikhanasa Agama for worship in the temples. This was an ideological shift from an exclusive, metaphysical approach of the Vaikhanasa Agama towards a more popular and inclusive form of worship. Thereafter, the Pancharatra, with emphasis on devotional idol worship ; and, with greater scope for festivals , celebrations and processions where all sections of the society, including ascetics, can participate soon spread to most of the Vishnu temples in South India.

The Agama-pramanyam – composed in a mixture of prose and Karikas (verses) – is regarded as the best among the works of Sri Yamuna. It establishes him as a highly learned scholar; and a master dialectician. Further, during the course of his exposition, he discusses and offers his opinion on wide ranging issues including those related to linguistics, psychology, the study of the human mind and its functions, especially those affecting behavior in a given context ; the theories of valid knowledge, especially with regard to its methods, validity, and scope, and the distinction between justified belief and opinion (Pramanya); and, critical explanation and interpretation of the scriptures, especially the Brahma sutras.

The Agama-pramanyam, the superb treatise which establishes the scriptural validity of the Pancharatra, forms a significant chapter in the Vedanta – mimamsa; not only because of its excellence, but also because of the influence it excreted on his successor Sri Ramanuja, who perfected the doctrine of Vishitadvaita. Further, it establishes the Pancharatra on the basis of the Upanishads (Agama); and, brings it under the Aupanishada tradition; thus giving a completely new scope for the theistic Vedanta.

At the conclusion of the Agama-pramanyam, Sri Yamuna devotes a stanza, which extols the greatness of his predecessor Sri Nathamunindra, who enhanced the eminence of the past scriptures. It says: May, up to the end of the Aeon (Aakalpam vilasantu) the teachings and the writings of the glorious Sri Nathamunindra guide and protect all those who have implicit faith in the pious Sattvata doctrine.

आकल्पं विलसन्तु सात्वतमतप्रस्पद्धिदुष्पद्धति-
 व्यामुग्धोद्धतदुर्विदग्धपरिण्वैदग्ध्यविध्वंसिनः ।
 श्रीमन्नाथमुनीन्द्रवद्वित्तधियो निर्धूतविश्वशिवाः
 सन्तस्सन्ततगयपद्यपद्वीहृद्यानवद्योकयः ॥
 इति श्रीध्यासुतमुनिविरचितभागमप्रामाण्यम् ॥

Sources and references

1. Yamuna's Agama Pramanyam – Edited and Translated by J.A.B. Van Buitenen (Ramanuja Research Society; 1971) – <https://archive.org/details/pancaratra-agamas>
2. http://sriramanujar.tripod.com/vamsa_vriksham.html#yamunamuni
3. <http://prapatti.com/slokas/english/stotraratnam.pdf>
4. <https://archive.org/details/pancaratra-agamas/page/n148>
5. https://www.ibiblio.org/sripedia/ebooks/vdesikan/anjali_vaibhavam/index.html#commentary
6. <http://www.egyankosh.ac.in/bitstream/123456789/22299/1/Unit-22.pdf>

Source :: <https://sreenivasaraos.com/tag/alavandar/>

THE DISCIPLE WHO TOOK THE PAIN OF HIS ACHARYAR (Maran Err Nambi Vaibhavam)

may 15, 2015 by kazhiyur varadan

Those were the glorious days when the most revered Acharyar Swamy Yamuna Acharyar was living. A great devotee Nambi also lived near srirangam . One day, Swamy Yamunacharya was on the way to a village.

To his surprise he saw Nambi who was working in the field was drinking the mud water in the field with his two hands. Yamunacharya was amazed to see this action of Nambi. He sent one of his disciples to inquire about his strange act with Nambi.

Nambi with all humility answered Swamin !! philosophically this body goes into this mud (earth) after our death and this body made up of Panchabhootas has to rest at the place it originated , hence my taking mud water should not amuse you .

Swamy Yamunachary was hearing his statement with interest. He understood that Nambi was almost like Satakopa, who had eradicated with anger, the Sata vayu before it enters into his body and became Satakopa our Nammalvar only . He understood this great personality was non other than our Swamy Nammazhwar .

Hence he called him Maran Err Nambi.

Swamy Yamunachary pleased with his answer , invited Nambi to join his ashram .
Nambi was touched ....

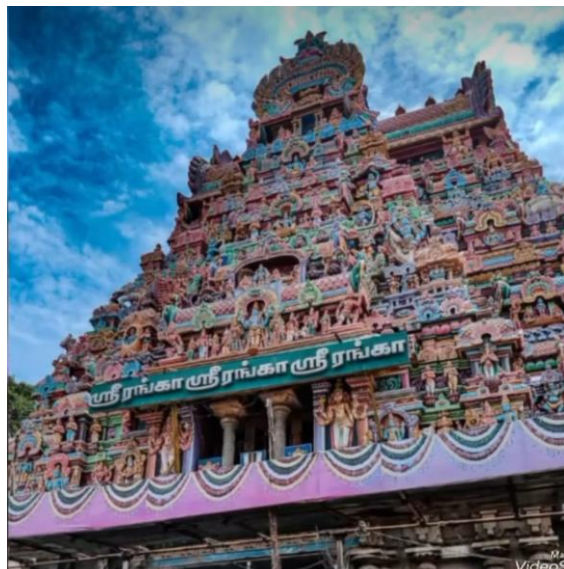
He said Oh Acharyaa !! , being born in a panchama varna my qualification doesn't suit to be amongs't learned disciples .

Swamy Yamunacharya replied ,

My child ... Nambee .....there is no caste-bar for a Brahmajnani and he must join him without any obstacle.

Thanking his Gurudeva for the mercy ... , He accompanied him to Srirangam and arranged his residence near his Ashram . Nambi was overjoyed and served his Acharyar with unstinted devotion .

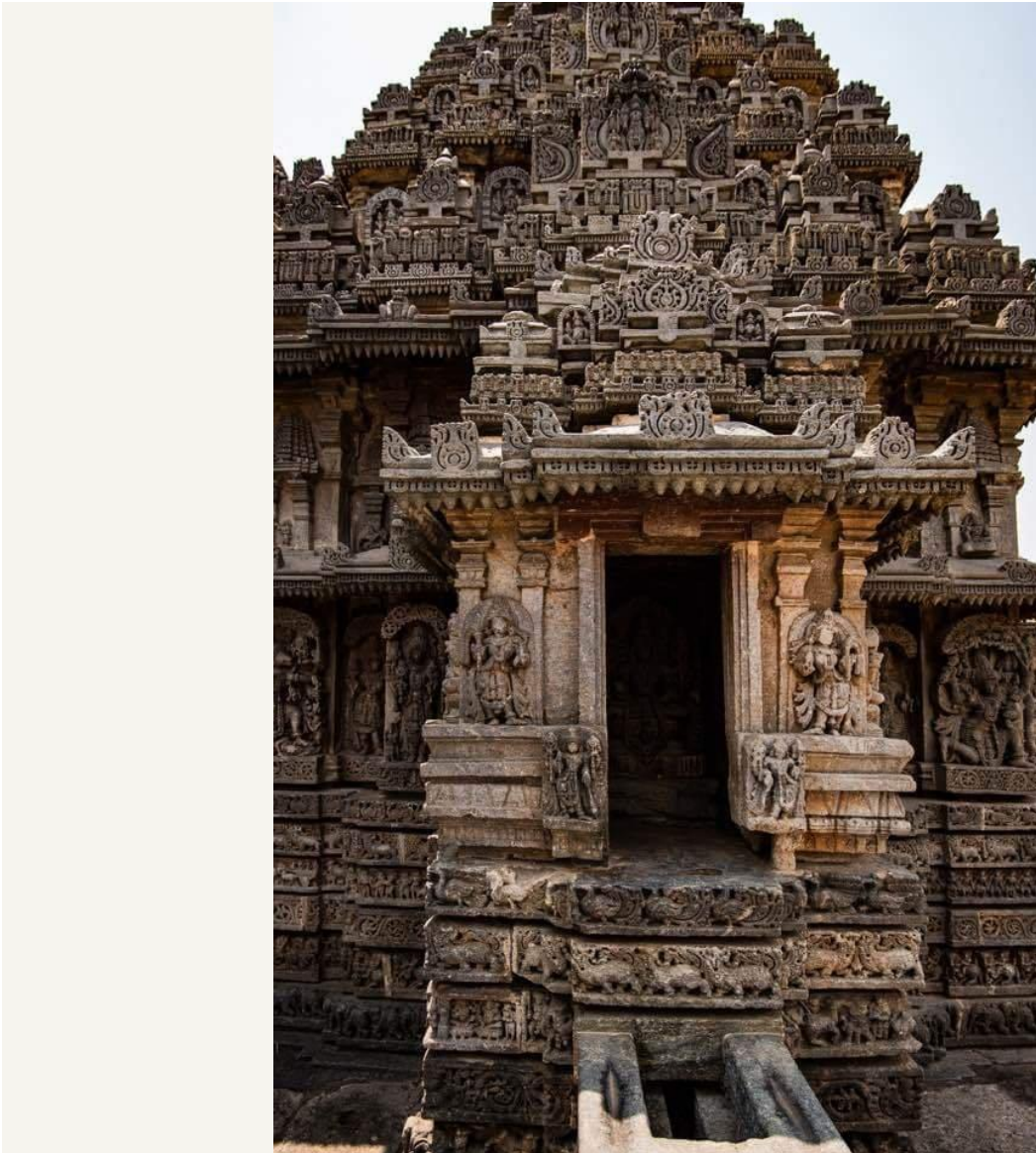

He started attending classes regularly and relishing the esoteric truths . It was a great privilege to be amongst the great disciples of Swamy Yamunacharya. Nambi's joy knew no bounds. He made a small idol, a replica of his Acharya in clay and started worshiping with deep devotion . He was always in the mood of serving his Acharyar and was thus immersed in the discourses .

Once , looking at the small hall where the daily discourses were conducted , Acharyar decided to enlarge the Hall in a new place and thus initiated construction . He fixed an auspicious muhurtha for inaugurating the New Hall and conduct a class .

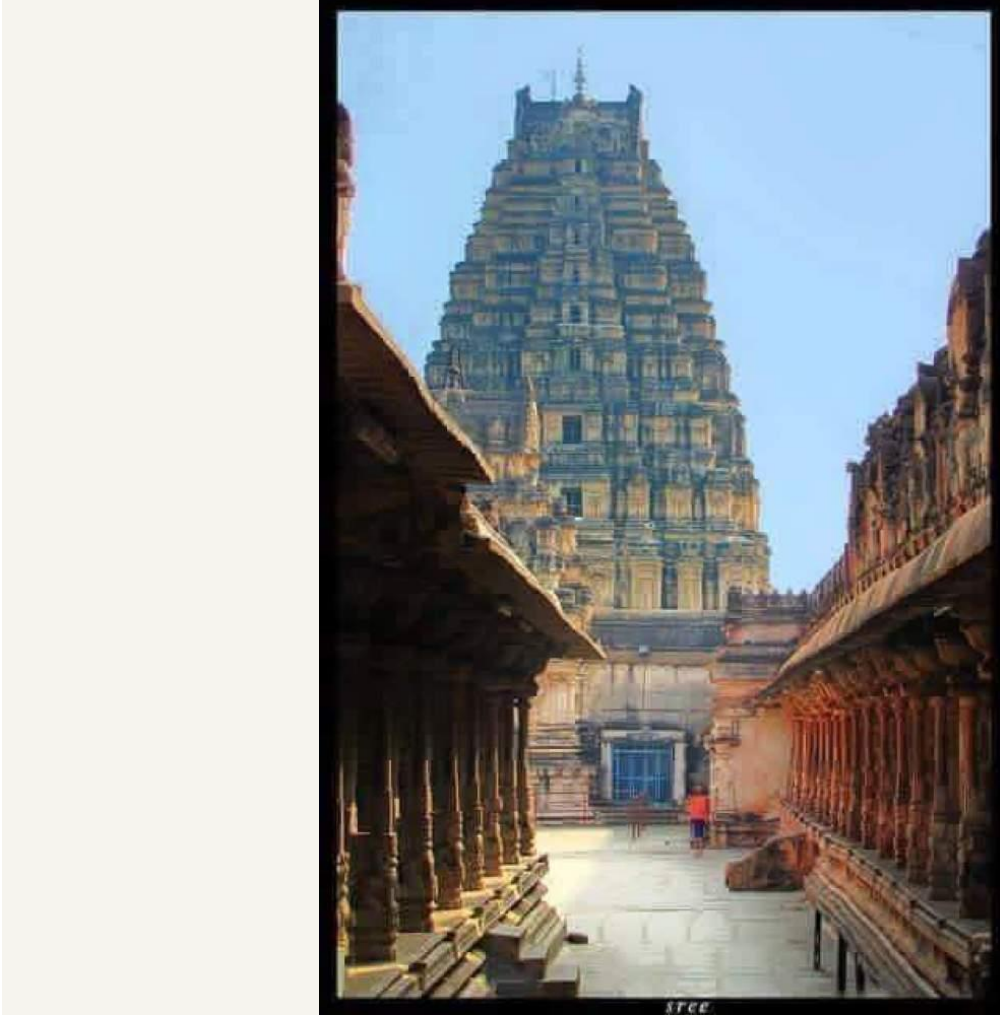

Nambi came to know about the New Hall . He was keen to visit and do some service there . He managed to reach the New Hall and was amazed to see the large hall well ventilated . He walked inside the Hall with prestige for being a student of the great school .

Yamunacharya came to know through his disciples about Nambi visiting the Hall. Pleased with the happening, Yamunacharya cancelled the inaugural ceremony and informed that there is no need for any ceremony now , as Nambi's foot sanctified the hall . He decided conduct the discourse immediately on the same day

Thus , Maran Err Nambi earned that much of affection from his Acharya.

Once Swamy Yamunacharya was suffering from a painful disease called the carbuncle. Carbuncle, known as the King of Boils, Rajapilavai, in Tamil, is caused due to inflammation of tissues in the back and neck.

The shooting pain emanating from the fast-spreading boil would be unbearable.

Antibiotics and painkillers were unknown in those days and it is difficult to imagine the kind of pain the disease inflicted. Swamy Alavandar was suffering silently. He did not even let his disciples know about the disease lest they should be worried. Perianambi and Thirukoshtiyur Nambi the senior most disciples alone knew.

One day Maraneri Nambi went to Acharyars ashram .

He insisted that he should see his Acharyar . The diciples resisted .

But Maraneri was adamant. So he was let in.

Acharyar attempted to cover his pain and welcomed him with a smile.

He thought that Nambi must have come to clear his doubts in his lessons.

The best way out was to dispose Maraneri as early as possible without letting him find about his disease.

Maraneri came into the room and prostrated at his Acharya's feet.

The Acharyar spoke: "May you be blessed, Maraneri Nambi. Please get up. You see I have a lot of things to do today. Please tell me your doubts fast. We don't have much time.

Nambi replied ; " Acharya ... I have been your disciple for decades. Have I asked anything from you?"

"No"

"Today I have come to you with a desire. I have set my mind on that object. And I can't live without that. You have that with you. Can you give that to me?"

"It's yours Maraneri. Whatever it is."

"Thanks, Acharya."

Maraneri ran out to fetch a silver vessel containing the holy water. Yamunacharya was puzzled.

"Please Gurudeva my Gurudeva show me your hands."

"What is this for, Maraneri?"

"When you gift a piece of land you need to solemnize the gift with the holy water, right?"

"Yes, you are right.

You want the mutt's land near the river kaveri .

Well, it's yours. Take it." "No, Acharya."

"Then.' "Please repeat whatever I am going to say.

"I, Yamunaithuraivar , do hereby gift to my disciple Maraneri Nambi, the Rajapilavai disease which I have now, along with the pain, the suffering and all the after-effects."

The Acharyar was shocked .. He roared ...

"What the hell you are doing, you idiot? This is not a game. This water is holy. And if I repeat whatever you said, then you will have the disease, you moron. The disciple innocently pleads.....

... Acharyaa Don't ever say the words again." "You are one of the greatest Acharyas, the world has ever seen. You have promised to give whatever I want.

How can you go back on your word, Gurudeva?"

The Acharyar replied My child ... "But that's ridiculous, Nambi." "What is ridiculous, Acharya? You are our Guru. You have a hundred disciples. A thousand people come to you every day to listen to your words.

Even the Lord in the temple is looking forward to see you every day.

"How can you afford to be confined to your bed? And by your kind, wise words you are removing our pains. Pains which have been following us for millions of births. How can you suffer in pain, Acharya?

"I am a low-born worm, Gurudeva.

By accepting me as your disciple you made a gift to me which is worth more than the whole universe.

"Now, Gurudeva, please.. I beg of you.. please allow me to do my part. If you refuse to gift your disease to me, then I will have no option than to die at your feet. It's your call."
Alavandar melted. He poured the water on his hand and chanted the appropriate mantra.

"Please bear with me, Gurudeva. I have one more request."

Alavandar looked at his disciple through a screen of tears.

"Let this transaction be not known to anybody else in the world."

Alavandar was happy and sad at the same time.

Happy that he had such a loving disciple and sad because he was forced to give so much of pain and suffering to such a nice man.

Maraneri Nambi went out as a happy man.

Peria Nambi met him outside the room.

"Why are you so happy, my friend?"

"After many decades of discipleship it was only today that our Guru was kind enough to give me a precious prasadam.

And that too only after I compelled him to do so."

Perianambi did not understand a word of what his friend said.

Alavandar's recovery was quite dramatic after that day.

A week later Maraneri Nambi was down with carbuncle.

It is said that he suffered for three months from shooting pain.

Whenever he was in pain he would only chant the name of his Gurudeva and the pain subsided .

Because his Guru's blessings were fully on him and because the Lord was moved by his selfless love Maraneri Nambi recovered from the disease sooner than the usual time.

*****